

Com és el pensament en paraules i el pensament visual de les persones autistes?

Presentació

La parla interna és un fenomen mental que descrivim com la “veu interior” al nostre cap, parlar amb nosaltres mateixos en silenci o pensar en paraules. És un fenomen poc estudiat, encara que en els darrers anys el tema ha anat cobrant força tant en la psicologia i les neurociències com en la filosofia. Una de les raons és el descobriment dels diferents rols i funcions que pot exercir la parla interna en la nostra cognició, com per exemple avaluar i monitorar les nostres accions (“he fet el que volia?”, “he dit el que havia de dir?”), motivar-nos quan fem alguna cosa (“ben fet!”, o “vinga, que tu pots!”), preparar converses futures (“què li diré a la meva amiga d'aquest tema?”) o revisar converses passades (“li vaig dir a la meva amiga que no hi volia anar, però potser hi hauria d'anar”), a vegades dins d'una dinàmica de ruminació o de tornar repetidament sobre un pensament.

Diversos estudis científics i autobiografies de persones autistes suggereixen que l'ús de la parla interna en l'autisme és menys freqüent i que presenta diferències respecte de la població neurotípica. Una hipòtesi en la recerca sobre l'autisme és que les persones autistes tendeixen a pensar més en imatges que en paraules, la qual cosa podria explicar en part la seva manera de procedir en àmbits com la planificació, el canvi de tasques o la resolució de problemes. Tanmateix, malgrat l'existència d'aquests estudis en diferents camps, ens vam adonar que hi havia pocs estudis que incloguessin des de l'inici, en la fase del disseny, les persones autistes i els preguntessin sobre la seva experiència de pensament.

Per aquest motiu, amb l'assessorament d'un grup d'experts i de persones autistes, vam decidir dissenyar un qüestionari sobre parla interna i visualització adaptat a la població autista, el “Qüestionari de parla interna i

visualització en l'autisme verbal” (“Inner Speech and Visualization in Verbal Autism Questionnaire”; ISVAQ), amb el qual vam realitzar un estudi pilot amb 79 participants autistes i 81 participants neurotípics. El qüestionari incloïa ítems sobre parla interna, visualització i parla privada (que es diferencia de la parla interna per parlar-se a un mateix en veu alta) i tenia l'objectiu de conèixer l'experiència de les persones autistes sobre la parla interna i les estratègies de visualització.

Resultats

Els resultats de l'estudi són interessants per diverses raons. En primer lloc, hem vist que, contràriament al que esperàvem, no hi ha diferències de freqüència en l'ús de la parla interna de la població autista respecte a la neurotípica. Alhora, i com ja suggerien estudis previs, existeix una diferència significativa quant a l'ús més elevat de la visualització per part de la població autista, sobretot entre el grup de participants més jove (menors de 25 anys). Aquest fet indica que les persones autistes tendeixen a visualitzar més en el seu pensament, tot i que això no va en detriment de l'ús de la parla interna. Al seu torn, la presència de parla interna reportada per persones autistes en l'estudi posa en qüestió la idea que els problemes de funció executiva en autisme puguin venir per una disminució de parla interna. Més aviat sorgeix la hipòtesi que, malgrat experimentar parla interna en el mateix grau que els neurotípics, potser tendeixen més a reclutar mecanismes visuals.

Així mateix, s'ha observat que hi ha un ús general més freqüent de parla privada (en veu alta) en la població autista que en la neurotípica. Això podria explicar-se com un recurs utilitzat per les persones autistes per ajudar a autoregular-se. Per exemple, a vegades la gent necessita escoltar-se en veu alta per a

focalitzar-se en el que ha de fer, o avaluar alguna cosa que ha fet, o pensar en algun problema complex. En aquests casos, parlar-se a un mateix en veu alta podria ser una forma d'intentar regular aquests processos de manera més efectiva que parlar-se per dins.

Hem trobat també algunes diferències significatives segons el gènere de les persones que van contestar el qüestionari. Concretament, el grup de dones autistes fa un ús més freqüent de la parla interna dialògica (com si fos un diàleg amb un mateix) en comparació amb la resta de grups. Una possible explicació és que la pressió per adaptar-se socialment als contextos de conversa podria tenir més efecte en les dones autistes, les quals intentarien “sobrecompensar” les dificultats sociocomunicatives mitjançant aquest ús més dialògic de la parla interna. D'altra banda, cal ressaltar que el grup d'homes no autistes es diferencia dels altres grups per un ús menor de la parla interna en la regulació emocional.

Aplicacions clíniques

Aquest estudi té diverses aplicacions clíniques. La parla interna, ben canalitzada, pot ajudar en processos d'autoregulació i control de les pròpies accions. L'estudi mostra que les teràpies o intervencions que treballen amb aquesta funció de la parla interna són aplicables a les persones autistes, així com també les intervencions amb la parla privada. Pot ser especialment important per a la població autista intervenir en aquests processos de regulació i control executiu en

l'àrea social per millorar la pràctica, la comprensió i la consciència reflexiva de les situacions socials. L'estudi també obre la porta a intervencions que puguin ajudar a la població autista a interioritzar imatges per a utilitzar-les en tasques de funció executiva (planificació, raonament, etc.) en què utilitzen suports visuals. Finalment, atès que en alguns casos la parla interna pot tenir una tendència negativa, com en la ruminació, parlar-se a un mateix positivament podria ser una estratègia per millorar aquesta tendència i les seves implicacions en l'àmbit emocional. En aquest sentit, emprar recursos visuals també podria ser un recurs positiu.

En conclusió, l'ús del “Qüestionari de parla interna i visualització en l'autisme verbal” (ISVAQ) ens ha donat uns resultats que, per una banda, contradiuen la idea que les persones autistes no es parlen tant a si mateixes com les no autistes i, per l'altra, reforcen la investigació existent sobre l'ús més freqüent de la visualització. Alhora, mostren un hàbit més freqüent de parlar-se en veu alta. Així doncs, les investigacions futures sobre aquests tres eixos, amb les seves especificacions i relacions amb la regulació, les emocions i el control de l'acció, poden contribuir a delinear un mapa més fidel de l'experiència interna de les persones autistes i ajudar a dissenyar eines adequades d'intervenció sobre aspectes de l'experiència interna poc estudiats fins ara.

Dades de l'estudi

Finançament: Beca Leonardo de Investigación Científica y Creación Cultural de la Fundación BBVA, projecte “Mentes hablantes? Un modelo para el estudio del rol del habla interna en personas con autismo” ; Ministerio de Ciencia, Innovación y Universidades (MCIU) i Agencia Estatal de Investigación (AEI), Projecte “Habla interna en acción: nuevas perspectivas” (Ref: PID2020-115052GA-I00/MICIU/*AEI/10.13039/501100011033).

Equip investigador: Marta Jorba (IP), Agustín Vicente (UPV/EHU, Ikerbasque), Alba Raventós (UPF), Ares Batlle (UPF), Alberto Sánchez (UB).

Publicació resultant de l'estudi: Jorba, M., Raventós, A., Batlle, A., Sánchez, A., Vicente, A. (2026.). “[The Inner Speech and Visualization in Verbal Autism Questionnaire: A Study and Preliminary Validation](#)”, *Acta Psychologica* 262, 106039.